

President Thomas S. Monson

Zvaž stezku noh svých

Když budeme vzhlížet k Ježíši jako ke svému Příkladu a když budeme kráčet v Jeho stopách, můžeme se bezpečně vrátit k Nebeskému Otci.

Milovaní bratři a sestry, dnes dopoledne, když před vámi stojím, mne zaplavuje pocit pokory. Zatímco se s vámi budu dělit o své poselství, prosím vás o víru a modlitby v můj prospěch.

Když jsme opustili duchovní svět a vstoupili do této často náročné fáze zvané smrtelnost, nastoupili jsme všichni úžasnou a životně důležitou cestu. Prvořadým účelem naší existence na zemi je obdržet tělo z masa a kostí, získat zkušenosti, které lze prožít jen skrze odloučení od našich nebeských rodičů, a zjistit, zda budeme dodržovat přikázání. Ve třetí kapitole knihy Abrahamovy čteme: „A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže.“¹

Když jsme přišli na zemi, přinesli jsme si od Boha veliký dar – svobodu jednání. Máme výsadu rozhodovat se mnoha tisíci způsoby sami za sebe. Zde se učíme skrze náročného učitele – osobní zkušenosti. Rozlišujeme mezi dobrem a zlem. Uvědomujeme si rozdíl mezi hořkým a sladkým. Učíme se, že rozhodnutí určují náš osud.

Jsem si jist, že jsme svého Otce opouštěli s nesmírnou touhou se k Němu vrátit, abychom mohli získat oslavení, které pro nás naplánoval

a které jsme si my sami tolik přáli. I když jsme zde ponecháni sami sobě, abychom našli a následovali cestu, která nás dovede zpět k našemu Otci v nebi, On nás sem neposlal bez pokynů a vedení. Dal nám všechny potřebné nástroje a bude nás podporovat, zatímco usilujeme o Jeho pomoc a snažíme se ze všech sil vytrvat do konce a získat věčný život.

Abychom mohli získat vedení, máme ve svatých písmech k dispozici slova Boha a Jeho Syna. Máme rady a učení Božích proroků. Co je však nejdůležitější, byl nám dán dokonalý příklad, který můžeme následovat – příklad našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista – a bylo nám řečeno, abychom se tímto příkladem řídili. Sám Spasitel řekl: „Pod, následuj mne.“² „Skutky, jež jste mne viděli činiti, máte činiti také.“³ A položil nám otázku: „Jakými lidmi máte být?“ A poté odpověděl: „Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“⁴ „Vyznačil směr a ukazuje cestu.“⁵

Když budeme vzhlížet k Ježíši jako ke svému Příkladu a když budeme kráčet v Jeho stopách, můžeme se bezpečně vrátit k Nebeskému Otci a žít s Ním na věky. Prorok Nefi pravil: „Nevytrvá-li člověk do konce

v následování příkladu Syna živého Boha, nemůže být spasen.“⁶

Jedna žena, pokaždé když vyprávěla o zážitcích z návštěvy Svaté země, zvolala: „Kráčela jsem po místech, kde kráčel Ježíš!“

Byla poblíž míst, kde Ježíš žil a učil. Možná stála na skále, kde kdysi stál On, a dívala se na pohoří, na které pohlížel i On. Tyto její zážitky pro ni byly úžasné; ale fyzicky kráčet *tudy, kudy* kráčel Ježíš, je méně důležité, než kráčet *tak, jako* kráčel On. Napodobovat Jeho skutky a následovat Jeho příklad je mnohem důležitější než snažit se vyhledat pozůstatky cest, po nichž se ve smrtelnosti ubíral.

Když Ježíš vyzval jistého bohatého muže slovy: „Pod, následuj mne“,⁷ neměl tím na mysli, aby Ho tento bohatý muž následoval sem a tam po pahorcích a údolích venkovské krajiny.

Abychom mohli kráčet *tudy, kudy* kráčel Ježíš, nemusíme kráčet po pobřeží Galileje nebo mezi judskými pahorky. Každý z nás může kráčet po cestě, po níž kráčel On, když se Ho s Jeho slovy, která nám budou znít v uších, s Jeho Duchem, který nám bude naplňovat srdce, a s Jeho učením, které nás v životě povede, rozhodneme při svém putování smrtelností následovat. Jeho příklad nám osvětluje cestu. Řekl: „Já jsem ta cesta, i pravda, i život.“⁸

Když budeme zkoumat cestu, po níž Ježíš kráčel, zjistíme, že Ho v mnoha případech vedla stejnými těžkostmi, kterým v životě čelíme i my.

Ježíš například kráčel po cestě zklamání. I když zažil mnohá zklamání, jedno z nejhlubších se objevuje v Jeho nářku nad Jeruzalémem, když se blížil ke konci svého veřejného působení. Děti Izraele odmítly bezpečí ochranných křídel, které jim nabízel. Když se díval na město, které mělo být záhy opuštěno a zničeno, přemohly ho

pocity hluboké lítosti. S mučivou úzkostí zvolal: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, ješto morduješ proroky, a kamenuješ ty, kteříž k tobě bývají posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždití dítky tvé, jako slepice kuřátka svá pod křídla? Ale nechťeli jste.“⁹

Ježíš kráčel po cestě pokušení. Lucifer, onen zlý, sebral svou největší sílu a svou nejsvůdnější vychytralost a pokoušel Ježíše, který se postil 40 dní a 40 nocí. Ježíš nepodleh; naopak – každému pokušení odolal. Jeho slova na rozloučenou zněla: „Odejdiž, satane.“¹⁰

Ježíš kráčel po cestě bolesti. Vzpomeňte na Getsemany, kde trpěl mukami, „i učiněn jest pot jeho jako krupě krve tekoucí na zemi“.¹¹ A nikdo samozřejmě nemůže zapomenout na Jeho utrpení na krutém kříži.

Každý z nás bude kráčet po cestě zklamání, možná kvůli ztracené příležitosti, zneužití moci, rozhodnutím blízké osoby nebo kvůli rozhodnutí, které jsme učinili my sami. I cesta

pokoušení bude cestou každého z nás. Ve 29. oddíle Nauky a smluv čteme: „A musí nezbytně býti, aby ďábel pokoušel děti lidské, jinak by nemohly jednati samy za sebe.“¹²

Podobně budeme kráčet i po cestě bolesti. My, jako služebníci, nemůžeme očekávat nic jiného než Mistr, který opustil smrtelnost teprve po velké bolesti a po velkém utrpení.

I když na své cestě budeme zakoušet hořký zármutek, můžeme zakoušet i veliké štěstí.

Společně s Ježíšem můžeme kráčet po cestě poslušnosti. Nebude to vždy snadné, ale necht' je naším mottem odkaz, který nám zanechal Samuel: „[Vizte], poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přináseti.“¹³ Pamatujme na to, že konečným výsledkem neposlušnosti je zajetí a smrt, zatímco odměnou za poslušnost je svoboda a věčný život.

Tak jako Ježíš, můžeme kráčet po cestě služby. Život Ježíše, který sloužil

lidem, je jako zářivý paprsek světla dobrotivosti, jež nám osvětluje cestu. Přinesl sílu nohám chromého, zrak očím slepého, sluch uším hluchého.

Ježíš kráčel po cestě modlitby. Učil nás, jak se máme modlit, tím, že nám poskytl nádhernou modlitbu známou jako Modlitba Páně. A kdo by mohl zapomenout na Jeho modlitbu v Getsemanech: „Ne má vůle, ale tvá staň se.“¹⁴

Další pokyny, které nám Spasitel dal, jsou nám na dosah – nacházejí se ve svatých písmech. Ve svém Kázání na hoře nám říká, že máme být milosrdní, pokorní, spravedliví, čistí v srdci a mírotvorci. Poučuje nás, že máme stát odvážně za svým přesvědčením, i když nás druzí zesměšňují a pronásledují. Žádá nás, abychom nechali své světlo svítit, aby ho druzí viděli a měli touhu oslavovat našeho Otce v nebi. Učí nás, že máme být mravně čistými v myšlenkách i ve skutcích. Říká nám, že je mnohem důležitější ukládat si poklady v nebi než na zemi.¹⁵

Všechna jeho podobenství nás učí s mocí a pravomocí. Příběhem o milosrdném Samaritánovi nás učí milovat bližního a sloužit mu.¹⁶ Svým podobenstvím o hřívnách nás učí zlepšovat se a usilovat o dokonalost.¹⁷ Podobenstvím o ztracené ovci nás poučuje, abychom se vydali zachraňovat ty, kteří sešli z cesty a ztratili se.¹⁸

Když se budeme snažit učinit Krista středem svého života tím, že budeme poznávat Jeho slova, následovat Jeho učení a kráčet po Jeho cestě, slibuje nám, že se s námi podělí o věčný život, kvůli jehož získání zemřel. Neexistuje vyšší cíl než to, že se máme rozhodnout přijmout Jeho učenictví a stát se Jeho učedníky a celý život konat Jeho dílo. Nic jiného, žádné jiné rozhodnutí, z nás nedokáže udělat to, co dokáže On.

Když myslím na ty, kteří se opravdu snažili následovat příklad Spasitele a kteří kráčeli po Jeho cestě, napadají mě okamžitě jména Gustava a Margarete Wackerových – dvou z nejkřesťanštějších lidí, které jsem kdy poznal. Byli to rodilí Němci, kteří emigrovali do východní Kanady, a já jsem se s nimi setkal, když jsem tam sloužil jako prezident misie. Bratr Wacker si vydělával na živobytí jako holič. I když jejich prostředky byly omezené, dělali se o vše, co měli. Nebyli požehnání dětmi, ale starali se o všechny, kteří vstoupili do jejich domu. Učení a vzdělání lidé vyhledávali tyto pokorné a neučené služebníky Boží a považovali za štěstí, když mohli strávit hodinu v jejich přítomnosti.

Wackerovi vypadali obyčejně, mluvili lámanou angličtinou, které bylo poněkud obtížně rozumět, a jejich domov byl prostý. Nevlastnili auto ani televizi, ani nedělali nic z toho, čemu svět obvykle věnuje pozornost. Přesto lidé s vírou často přicházeli k jejich dveřím, aby pocítili atmosféru, která v jejich domově panovala. Jejich domov byl nebem na zemi a duch, kterého vyzařovali, byl duchem čistého pokoje a dobrotivosti.

I my můžeme mít téhož ducha a můžeme se o něj dělit se světem, když budeme kráčet po cestě našeho Spasitele a budeme následovat Jeho dokonalý příklad.

V Příslovích čteme toto napomenutí: „Zvaž stezku noh svých.“¹⁹ Budeme-li tak činit, budeme mít víru, a dokonce touhu kráčet po cestě, po níž krácel Ježíš. Nebudeme mít žádné pochybnosti o tom, že jsme na cestě, po které náš Otec chce, abychom šli. Spasitelův příklad poskytuje rámec pro vše, co děláme, a Jeho slova poskytují neomylné vodítko. Jeho cesta nás bezpečně zavede domů. Kéž tohoto požehnání dosáhneme, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, kterého miluji, kterému sloužím a o kterém svědčím, amen. ■

ODKAZY

1. Abraham 3:25.
2. Lukáš 18:22.
3. 3. Nefi 27:21.
4. 3. Nefi 27:27.
5. Eliza R. Snow, „How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, č. 195.
6. 2. Nefi 31:16.
7. Lukáš 18:22.
8. Jan 14:6.
9. Lukáš 13:34.
10. Matouš 4:10.
11. Lukáš 22:44.
12. Nauka a smlouvy 29:39.
13. 1. Samuelova 15:22.
14. Lukáš 22:42.
15. Viz Matouš 5; 6.
16. Viz Lukáš 10:30–37.
17. Viz Matouš 25:14–30.
18. Viz Lukáš 15:4–7.
19. Přísloví 4:26.